

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **T. R.**, zastoupeného JUDr. Františkem Pětníkem, advokátem se sídlem Pelhřimov, Hodějovická 448, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 27, ve znění opravného usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 14. 11. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci na nákladech řízení o kasační stížnosti částku 3400 Kč, a to ve lhůtě 30 dní od právní moci tohoto usnesení, k rukám zástupce žalobce JUDr. Františka Pětníka.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 27, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 11. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 39, byla zrušena rozhodnutí žalované ze dne 4. 6. 2012, č. j. CPR-6374/ČJ-2012-9CPR-V243, a ze dne 8. 6. 2012, č. j. CPR-6374-1/ČJ-2012-9CPR-V243, a rovněž jim předcházející rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie kraje Vysočina, odboru cizinecké policie ze dne 23. 4. 2012, č. j. KRPJ-22445/ČJ-2012-160022-SV (kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 6 měsíců), a ze dne 23. 4. 2012, č. j. KRPJ-22445/ČJ-2012-160022-SV (kterým bylo žalobci uloženo nahradit náklady řízení spojené s řízením o správním vyhoštění), a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Tento rozsudek napadla žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) dne 5. 11. 2013 kasační stížností, kterou zdejší soud zaevidoval pod sp. zn. 2 As 84/2013. Dne 20. 11. 2013 obdržel zdejší soud v pořadí další kasační stížnost (evidovanou pod sp. zn. 2 As 110/2013), kterou stěžovatelka znovu napadá rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 9. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 27, ve znění opravného usnesení ze dne 14. 11. 2013, č. j. 36 A 30/2012 - 39.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že totožný rozsudek krajského soudu (ve znění opravného usnesení) byl u zdejšího soudu napaden postupně dvěma samostatnými kasačními stížnostmi.

Řízení o první kasační stížnosti bylo nicméně v mezidobí zastaveno, a to usnesením zdejšího soudu ze dne 26. 11. 2013, č. j 2 As 84/2013 - 15, a to z důvodu zpětvzetí kasační stížnosti stěžovatelkou (právní moci toto usnesení nabylo dne 29. 11. 2013). Z tohoto důvodu tedy odpadla překážka řízení v podobě litispendence (již dříve zahájeného soudní řízení v téže věci); vzhledem k tomu, že předchozí věc nebyla ukončena meritorním rozhodnutím, ale toliko procesně (zastavení řízení), nepřekáží meritornímu projednání pozdější (tj. nyní posuzované) kasační stížnosti ani překážka *res iudicata* (překážka věci pravomocně rozsouzené). I přesto se nicméně Nejvyšší správní soud musel zabývat tím, zda jsou splněny i další podmínky, za nichž může přistoupit k meritornímu projednání věci.

Jednou z podmínek řízení je i včasné podání návrhu na zahájení řízení (kasační stížnosti). Podle ustanovení § 106 odst. 2 věty první soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) *kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů od doručení rozhodnutí a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení*. Rozsudek krajského soudu byl stěžovatce doručen dne 22. 10. 2013; kasační stížnost (napadající všechny výroky tohoto rozsudku) vedená u zdejšího soudu pod sp. zn. 2 As 110/2013 tak byla podána evidentně po uplynutí lhůty zákonem k tomu určené. Pokud jde o vliv opravného usnesení, vydaného krajským soudem dne 14. 11. 2013 (stěžovatce doručené dne 15. 11. 2013), lhůta k podání kasační stížnosti se od něj odvíjí pouze v rozsahu, v jakém se provedená oprava dotýkala původního rozsudku. Jak se zdejší soud vyjádřil již například v rozsudku ze dne 21. 2. 2007, č. j. 4 Ans 3/2006 - 123 (publikovaném pod č. 1177/2007 Sb. NSS), „[L]hůta pro podání kasační stížnosti podle § 106 odst. 2 s. ř. s. znovu běží od doručení opravného usnesení pouze ve vztahu k výroku, který byl tímto usnesením opraven, případně ve vztahu k výroku, jenž je na opraveném výroku závislý“.

Lze tedy učinit dílčí závěr, že nyní posuzovaná kasační stížnost byla podána opožděně, s výjimkou její části, která brojí proti výroku IV. rozsudku krajského soudu, jímž bylo rozhodnuto o vrácení zaplaceného soudního poplatku žalobci. Pouze tohoto výroku se totiž týkalo opravné usnesení ze dne 14. 11. 2013; zbývající výroky, jimiž byla zrušena správní rozhodnutí v obou instancích (výroky I. a II.) a bylo rozhodnuto o nákladech řízení mezi účastníky (výrok III.) zůstaly opravným usnesením nedotčeny. Kasační stížnost proti výrokům I. až III. rozsudku krajského soudu proto musela být Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro opožděnost, ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., a to i s přihlédnutím k faktu, že zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout (viz § 106 odst. 2 *in fine* s. ř. s.).

Pokud jde o výrok IV. napadeného rozsudku, který (jak již bylo konstatováno) byl jako jediný kasační stížností napaden v rámci otevřené lhůty, zde nelze přehlédnout, že jde o výrok týkající se vrácení zaplaceného soudního poplatku – bylo jím tedy nepochybně rozhodováno ve věci *nákladů řízení* (viz dikce ustanovení § 57 odst. 1 s. ř. s.). Na tyto případy ovšem dopadá ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., dle kterého *kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřijatelná*. Rozšířený senát zdejšího soudu se k interpretaci tohoto ustanovení vyslovil v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64 (publikovaném pod č. 2116/2010 Sb. NSS) tak, že je-li kasační stížností napaden i jiný výrok, než výrok o nákladech řízení, je kasační stížnost zásadně přípustná. To ovšem platí pouze za situace, že ve zbývajícím rozsahu (netýkajícím se nákladů řízení) meritornímu projednání kasační stížnosti nic nebrání; pouze v takovém případě se neuplatní předmětná procesní restrikce, směřující k odbřemenění kasačního soudu od rozhodování v bagatelních věcech. O takový případ však v projednávané věci nejde, neboť (jak již bylo konstatováno) ve zbývajících částech kasační stížnosti meritorně projednatelná není, a to pro opožděnost. Fakticky je tedy včas (tzn. principiálně projednatelně) kasační stížností napaden pouze jeden z výroků o nákladech řízení; v tomto rozsahu je však kasační stížnost

pokračování

nepřípustná z důvodů uvedených v ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., a musela tak být i ve zbývající části odmítnuta.

V případě, kdy je kasační stížnost odmítána, postupuje se při rozhodování o nákladech řízení zásadně podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého *nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo kasační stížnost odmítnuta.* Z tohoto obecného pravidla však existují výjimky. Jedna z nich je zakotvena v ustanovení § 60 odst. 8 s. ř. s., dle kterého *jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud přiznat účastníkovi, který měl ve věci alespoň částečný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení i v těch případech, kdy tento zákon stanoví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.* Jakkoli nebylo v dané věci o kasační stížnosti rozhodnuto meritorně, lze její odmítnutí chápat jako procesní úspěch žalobce, neboť i po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu zůstal nedotčen rozsudek krajského soudu, kterým bylo plně vyhověno jeho žalobě. Okolnosti hodné zvláštního zřetele, odůvodňující přiznání nákladů řízení žalobci, spatřuje zdejší soud ve skutečnosti, že v důsledku procesního postupu stěžovatelky (jak byl popsán výše) nastala nepřehledná situace, kdy nebylo zpočátku *zjevné*, že jde o kasační stížnost podanou opožděně. Pokud se za této situace žalobce k obsahu kasační stížnosti věcně vyjádřil (v souladu s pokynem soudu, vycházejícím z požadavků ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.), lze tento úkon považovat za racionálně učiněný. Není proto důvod, nepřiznat žalobci náhradu nákladů odpovídající tomuto úkonu právní služby. Konkrétní výše těchto nákladů je představována odměnou zástupce stěžovatele za jeden úkon právní služby (3100 Kč) a jedním režijním paušálem jeho hotových výdajů (300 Kč), celkově tedy 3400 Kč; vše v souladu s vyhláškou č. 177/1996 Sb., advokátním tarifem v platném znění.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2014

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu